

Arrest

nr. 174 635 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 mei 1968.

Op 26 januari 2005 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 18 oktober 2005 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 3 november 2005 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Op 5 maart 2007 verwerpt de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep.

Op 10 maart 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 28 augustus 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juli 2009 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 30 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 28 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 9 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 oktober 2011 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om de verzoekende partij te machtigen tot een verblijf van één jaar.

Op 3 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

Op 8 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing om de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet te weigeren.

Op 8 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 22 juli 2013 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen de beslissingen van 8 maart 2013 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 14 september 2016 met nummer 174 633 vernietigt de Raad de beide beslissingen van 8 maart 2013.

Op 21 januari 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 19 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op 7 mei 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: S.(...) H.(...) N.(...) (ook gekend als S.(...) H.(...) N.(...))

Geboortedatum: 01.05.1968 (ook gekend geboren op 03.05.1968)

Geboorteplaats: Kaski Kot

Nationaliteit: Nepal

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 19.02.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:
2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.03.2013, hem betekend op 20.06.2013.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt in het middel ook dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden door de bestreden beslissing.

2.1.1. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische beschouwing weer inzake het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij stelt vervolgens dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing en bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval, zoals beschreven in artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet. Hierdoor wordt volgens de verzoekende partij zowel de motiveringsplicht als het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. De verzoekende partij betoogt dat zij er alles aan heeft gedaan om legaal verblijf te verkrijgen en dat zij niet teruggestuurd kan worden naar Nepal, daar zij vreest voor haar leven bij een terugkeer. Deze vrees is enerzijds gebaseerd op het feit dat de verzoekende partij een doelwit is voor de lokale autoriteiten en anderzijds omdat zij ernstig ziek is. De verzoekende partij betoogt verder dat, gelet op haar langdurig verblijf, blijk van integratie en dat een eventuele terugkeer naar Nepal een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, ervoor zorgt dat de verzoekende partij wel degelijk geregulariseerd dient te worden, doch weigert de verwerende partij hiermee rekening te houden. Zij concludeert dan ook dat dit onaanvaardbaar is.

2.1.2. De verwerende partij repliceert op het middel van de verzoekende partij in haar nota met opmerkingen. Zij stelt dat het inreisverbod voor 3 jaar is opgelegd omdat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 8 maart 2013 en dat de verzoekende partij deze feiten niet betwist. De verwerende partij verwijst vervolgens naar de

beslissingen van 8 maart 2013 en 19 februari 2014 inzake de aanvragen om machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om te stellen dat de medische situatie van de verzoekende partij voldoende onderzocht is geweest. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij nalaat om haar vrees voor vervolging in Nepal aan te tonen. De verwerende partij concludeert dat het enige middel van de verzoekende partij niet ernstig is.

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat het onaanvaardbaar is dat haar een inreisverbod met de maximumtermijn van 3 jaar wordt opgelegd, zonder dat er enige afweging is gemaakt in het dossier. Zij verwijst naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval, met name haar gezondheidssituatie.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 08.03.2013, hem betekend op 20.06.2013."

Zoals blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig het eerste lid van voornoemd artikel worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat het inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd op grond van het feit dat *"niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan"*, waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2013. Dit vormt geen motivering wat de duur van inreisverbod betreft, noch een aanwijzing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de *"specifieke omstandigheden van het geval"*. Het gaat *in casu* om een vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2013, niet werd uitgevoerd. Volgens artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan dit enkel als reden gebruikt worden om een inreisverbod op te leggen, en niet om de duur van dat inreisverbod te

motiveren. De vaststelling dat de verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2013, houdt niets anders in dan de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden beschouwd als een afzonderlijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nr. 234.225 en 234.228).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing gegeven werd nadat werd beschikt over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Daar de bestreden beslissing werd genomen nadat werd beschikt over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing degelijk rekening heeft gehouden met de aangehaalde medische problematiek. Bij arrest van 14 september 2016 met nummer 174 633 heeft de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 maart 2013, waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan een aanvraag tot verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vernietigd. Omwille van de vernietiging verdwijnt voormelde beslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer en wordt aldus geacht nooit genomen te zijn geweest. Uit de lezing van de beslissing van 19 februari 2014 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard, blijkt dat de slaapapneu van de verzoekende partij niet beschouwd kan worden als een ziekte, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet. Er wordt in deze beslissing niet verder ingegaan op het obstructief longlijden van de verzoekende partij. Deze aandoening is enkel onderzocht geweest in de vernietigde beslissing van 8 maart 2013. Gezien uit het administratief dossier niet blijkt dat nog op een andere manier dan door middel van de vernietigde beslissing van 8 maart 2013 met het obstructief longlijden rekening werd gehouden, dient te worden vastgesteld dat niet langer kan gesteld worden dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de medische toestand. *In casu* betreft de bestreden beslissing een inreisverbod waarop artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt echter dat *“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”* Door de vernietiging van de beslissing van 8 maart 2013, waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf, is bijgevolg niet voldaan aan de door artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste dat met specifieke omstandigheden, *in casu* de medische toestand van de verzoekende partij, rekening dient te worden gehouden. Bijgevolg voert de verzoekende partij terecht de schending van de motiveringsplicht aan, daar de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat in de bestreden beslissing de duur van het inreisverbod wordt gemotiveerd door te verwijzen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2013 waaraan geen gevolg zou zijn gegeven. In het arrest van 14 september 2016 met nummer 174 633 heeft de Raad niet alleen de beslissing, waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan een aanvraag tot verlenging van de tijdelijke machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vernietigd, maar tevens de beslissing van 8 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook deze beslissing wordt geacht nooit te hebben bestaan. Er kan dus niet dienstig naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2013 verwezen worden om de duur van een inreisverbod te motiveren.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet aannemelijk. De verzoekende partij toont aan dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Dit onderdeel van het middel is gegrond. De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 februari 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS